

Melanie Kitti

Lumps, lumps, lumps become bumps on my tongue

The young Swedish artist Melanie Kitti's writing and visual arts practice stems from a place of disruption, fragmentation, and discontinuity. Her acclaimed literary debut, *Halvt urne, halvt gral* (*Half Urn, Half Grail*, Gyldendal, 2022), collects succinct and fleeting notes on a family—and consequently a mental state—about to dissolve. Her painterly practice employs DIY fresco techniques on bulks created from, for instance, plaster. Using materials impossible to preserve, she creates a frailty always at risk of imploding.

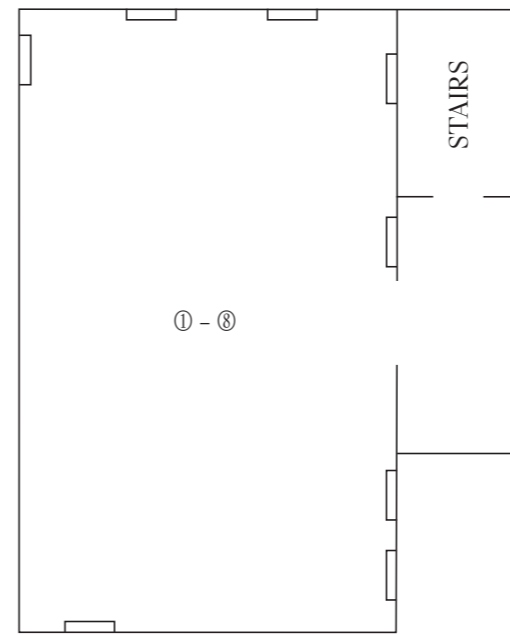
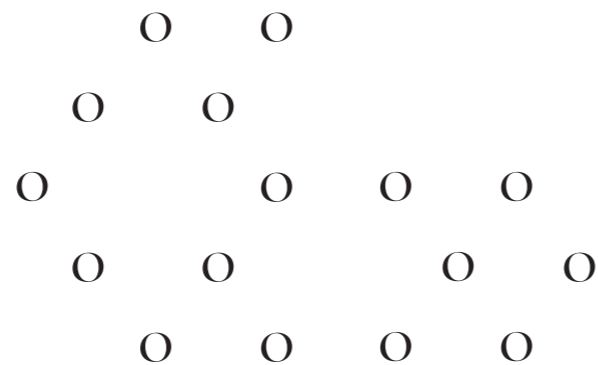
For her grand solo show at O—Overgaden, Kitti presents two new work series. One is a series of wall-hung painted plaster surfaces adorned with drawings that zoom in on the upper human torso, throat, and neck, the place from which we try to utter stuff, but also the place where anxiety and depression can form blockages and arrest or (self) censor the intended word flow, as lumps in the throat or bumps on the tongue, as the eponymous title of this series tells us: *Lumps, lumps, lumps become bumps on my tongue*. Kitti's other new work series consists of frescoes painted on clunky sculptural surfaces: lumpy plaster molded with hessian cloth, the traditional method for creating portrait busts. Carrying the title *Bumps, bumps, bumps that I store on my shore*, it produces a short poem when combined with the first title.

In the exhibition, the latter work series forms an odd forest of plaster lumps placed on pedestals—a collective of painted bodies that mushroom among O—Overgaden's existing columns and architecture. The theatrical scene of plaster blobs or heads on stands, partly human-size, echoes the classic stand-in or face double of 'white power': the bust, but here the feverishly freewheeling or eccentric motifs, all created onsite during the weeks running up to the exhibition opening, refer to fractions of Kitti's own surroundings, body, and life as a woman of color. These 'busts' are thus nothing like heroic portraiture. In fact, very few solely outlined faces appear. If anything, these bodies are, figuratively speaking, decapitated, lingering between objects of (male) desire and empowered female lumps and bumps, and fruitful bellies. Physically, the squared chunks are sunken, rough, semi-barren plaster corpses, recalling a poem by Kitti: 'We have a red car that drives corpses to our home'. It is as if the artistic persona has been exploded, scattered, parceled out, and distributed into multiple metaphorical bodies of a fragmented self and its imaginary.

The other part of Kitti's exhibition contains works mounted on the wall in O—Overgaden's historic columned hall. Hung on wooden panels, aligned with the artist's upper body, the works function almost as serial self-portraits, intermixing jawlines, heads, and collar bones with a series of animal and phantasmagoric motifs. This is the stuff of children's dreams or, equally, of art history, such as a rabbit, an egg, a dinosaur, or a horse (the latter with references spanning cave painting to horse girl daydreams). These figurations seem as if the neck and upper body were the root system of a tree, growing animated motifs out of the human physicality or vice versa. Looking at them is like entering a transgressive state of non-distinction between the human and the animal, reality and dream.

As a material, the fresco pigment is drawn onto a lime putty surface as done with traditional murals. In Kitti's case, the motif and its base need repeated work to slowly become an integral part of the wall or here of the porous plaster lumps. Hers is a sculpted surface that, over weeks on end, demands constant attention and repainting, watering, or humidifying, much like a plant or even dough needing kneading, to let the color soak in. Kitti's insistently amateurish process seems to reverse the professionalized, historic, even high-brow mural, typically preaching grand collective narratives, merging this ancient technique with an anarchist, low-brow, personal approach which in turn is mirrored in the insistence on an ensemble of figurations spanning pigs, fish, cats, centaurs, worms, nail polish, mermaids, and ponies amid colored female bodies and bumpy bellies.

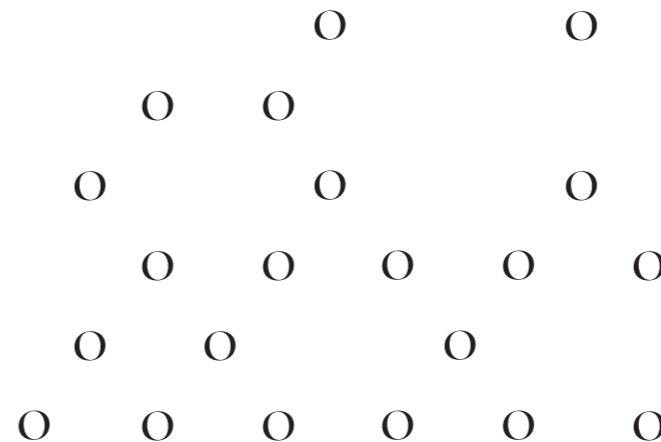
The motifs are rough, abstracted, and fluid, and drift back and forth. As much as Kitti combines sculpture and painting, her motifs merge bird and belly, frozen chicken and female figure (the chick?), brachiosauruses and breasts. Here seeing is not just seeing. It's like the classical black-and-white duck-rabbit drawings that sway between the two animal motifs if you observe them long enough. Finding the rabbit is potentially difficult; supposedly, enhanced creative skills make the shift easier. In Kitti's case, the distinction is gone. Unplanned and intuitively created, the motifs have merged; a maddening energy has knitted together the haunting childhood fantasies or images from early trauma with the head and body in which they formed. It is as if the works are asking: how can a human mind or body contain the trauma, the sickness, the disorder—or even, how can society?

FIRST FLOOR

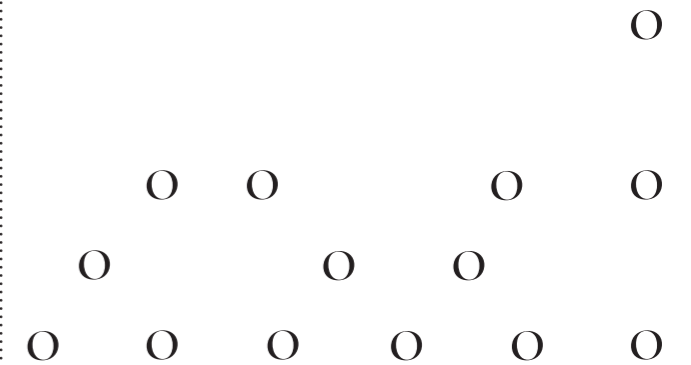
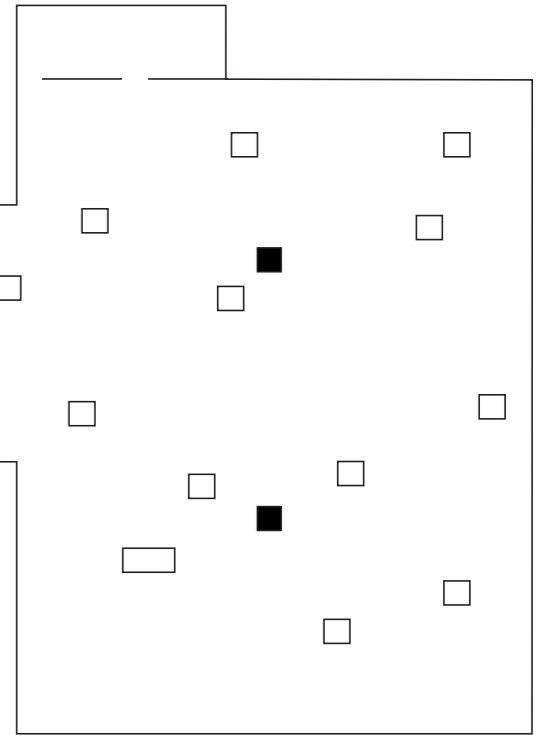
① – ⑧: *Lumps, lumps, lumps become bumps on my tongue*, 2025
Plaster, hessian fabric, slaked lime putty, washed river sand, pigment (on the wall)
Dimensions variable

⑨ – ②④: *Bumps, bumps, bumps that I store on my shore*,
Plaster, hessian fabric, slaked lime putty, washed river sand, pigment (on stands)
Dimensions variable

LEMVIGH-MÜLLER FONDEN

27 May – 6 August 2023

Melanie Kitti (b. 1986, Sweden) is an artist and author, educated at the Academy of Creative Writing in Copenhagen (2021) and The Royal Danish Academy of Fine Arts in Copenhagen (2017–18) and the Academy of Fine Arts in Oslo (2013–19). Her critically acclaimed debut book *Halvt urne, halvt gral* was published by Gyldendal in 2022. In 2021, she co-founded *Abhiyakti*, a non-profit magazine with only BIPOC contributors, and previously she co-organized the exhibition space *Destiny's* in Oslo (2016–22). Kitti's works have been shown in solo and group exhibitions in venues including Rønnebæksholm, Næstved (2022–23), Nasjonalmuseet, Oslo (2022), and ARIEL, Copenhagen (2022).

The exhibition is supported by the Danish Arts Foundation and Lemvigh-Müller Fonden.

O—OVERGADEN

Melanie Kitti

Lumps, lumps, lumps become bumps on my tongue

Den unge svenske kunstner Melanie Kittis forfatterskab og kunstneriske praksis kommer fra et fragmenteret, måske endda forstyrret, diskontinuerligt sted. Hendes anmelderroste litterære debut *Halvt urne, halvt gral*, udgivet på Gyldendal i 2022, består af kortfattede, flygtige notater om en familie, eller en mental tilstand, i opløsning. I sin maleriske praksis arbejder Kitti ligeledes med forgængelige eller flygtige teknikker, såsom DIY-freskomaleri på større gipsklodser. Teknikker, som får udtrykket til at forvitte og flyde ud, så værkerne fremstår skrøbelige, på randen til at bryde sammen.

Til sin store soloudstilling på O – Overgaden skaber Kitti to nye værkserier. Den ene er væghængte bemalede gipsflader, der er dekoreret med tegninger, som figurativt zoomer ind på den øvre menneskelige torso, halsen og nakken. Det fysiske sted, hvorfra vi forsøger at ytre ting, men også det sted, hvor angst eller depression typisk skaber blokader, der stopper eller selvcensurerer den intenderede ordstrøm som klumper i halsen eller bump og krøller på tungen, sådan som titlen på både værkserie og udstilling beskriver det: *Lumps, lumps, lumps become bumps on my tongue*. Kittis anden værkserie består af freskoer malet på tunge, næsten klodsede skulpturelle overflader: klumper af gips, støttet af hessian, som man traditionelt gør med portrætbuster. Serien har titlen *Bumps, bumps, bumps that I store on my shore*, som kombineret med den første titel skaber et kort digt.

I Kittis udstilling består sidstnævnte værkserie af en aparte skov af gipsklumper placeret på piedestaler, som sammen skaber et kollektiv af bemalede kroppe, der gror rundt om O – Overgadens eksisterende arkitektur og søjler. Den teatraliske opstilling af gipshoveder på sokler, som til dels tager menneskestørrelse, kunne minde om den klassisk vestlige portrættering af magtfulde personer i busteform. Men fremfor den (typisk) hvide mands ansigt er der her tale om billedflader – som alle er skabt i ugerne umiddelbart op til udstillingsåbningen – med feberagtige, excentriske motiver eller brudstykker fra Kittis egne omgivelser, krop og levede liv som brun kvinde. Busternerne er således langt fra en heroisk afbildning. Faktisk er der meget få omrids af ansigter til stede. Disse kroppe er, om noget, billedligt talt hovedløse – et sted mellem at være objekter for et (mandligt) begær og selvstændige, kraftfulde og klumpede kvindelige kropsdele og fertile maver. Fysisk er de firkantede klodser sammensunkne, rå, delvist ubehandlede gipskadavere, hvilket kunne minde én om Kittis korte digt: ”Vi har en rød bil som kører kadavere hjem til os.” Det er, som om den kunstneriske persona eller

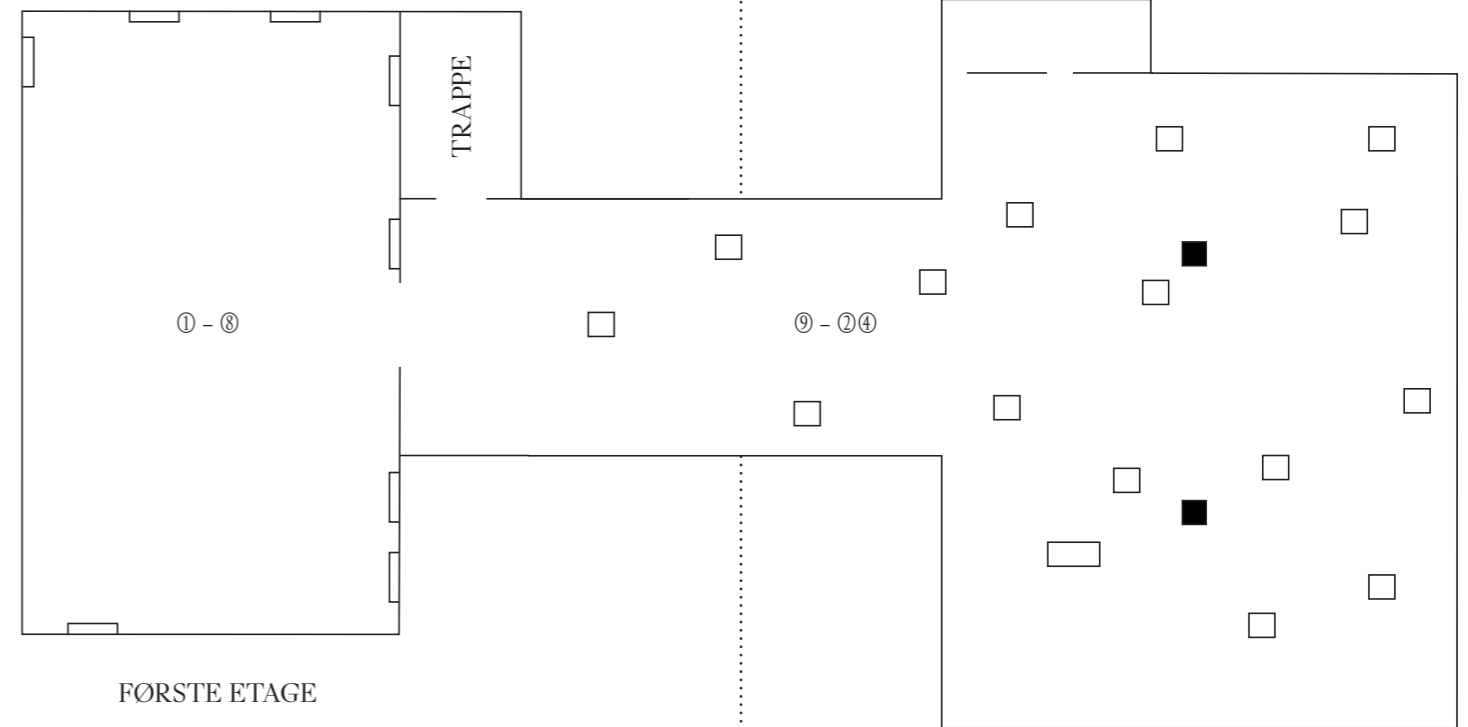
kunstneregoet er eksploderet, opdelt, stykket ud og distribueret over disse mange kroppe, som en metafor for et fragmenteret selv og dets forestillinger.

Udstillingens anden del indeholder en serie vægværker i O – Overgadens historiske søjlesal. Værkerne hænger på de ældre træpaneler i direkte forhold til kunstnerens øvre krop, som udgør de et serielt selvportræt. Deres motiver forbinder kæber, hoveder og kraveben med forskellige dyr og fantasma-goriske væsner – ting, der kunne stamme fra enten barne-drømme eller kunsthistoriens dybder, så som en kanin, et æg, en dinosaur eller en hest (sidstnævnte med reference til lige dele hulemalerier og hestepigefantasier). I værkerne er det, som om nakke og øvre krop bliver rodsystem for et træ, der gror fantasifostre af menneskekroppen eller omvendt. Det er, som om forskellen mellem menneske og dyr, virkelighed og drøm er overskredet og udvisket.

Som materiale er pigmentet i freskerne tegnet på en kalkbase, som det gøres med traditionelle vægmalerier. I Kittis tilfælde kræver både motiv og base, at kunstneren gentager sin proces igen og igen for at sikre, at motiverne bliver en integreret del af væggen eller her, Kittis gipsklumper. Kittis skulpturelt skabte overflader kræver således ugevis af konstant opmærksomhed og genmaling, vanding eller fugtning – ikke ulig en plante eller sågar en dej, som skal æltes – for at farven trænger ind. Dét at Kitti insisterer på en egen, næsten amatør-lignende proces vender de professionaliserede, historiske og højkulturelle vægmalerier, der typisk gengiver en kulturs store kollektive fortællinger, på hovedet. Alt imens blander hun den ældgamle maleteknik med sin næsten anarkistiske, lavkulturelle, personlige fremgangsmåde, som også viser sig i hendes karakterensemble af figurer, der spænder fra grise, fisk, katte, kentaurer, orme, neglelak, havfruer og ponyer midt mellem kvindeligt kroppe og klumpede maver.

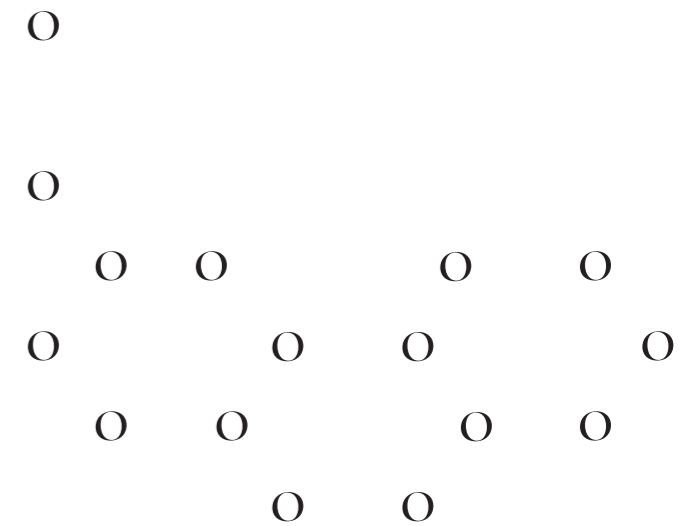
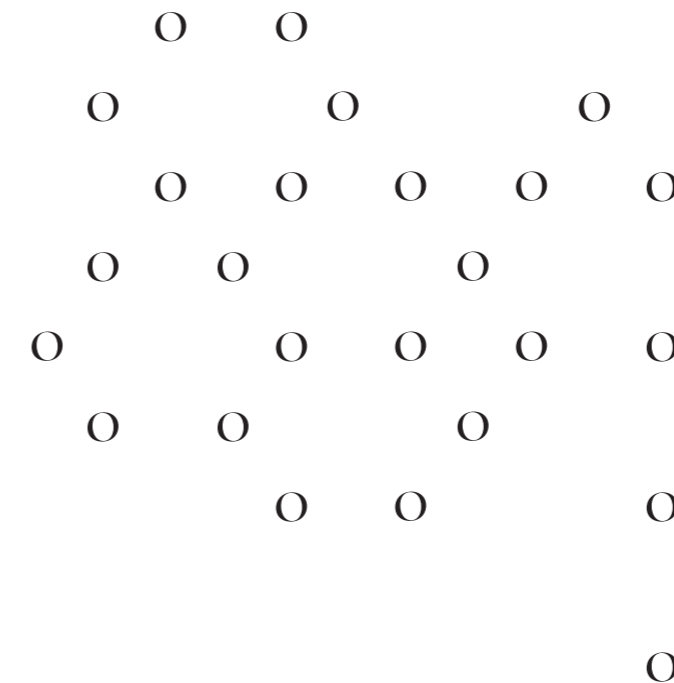
Generelt er motiverne grove, næsten abstrakte, flydende, som vandrer de frem og tilbage mellem forskellige former. Ligesom Kittis kunstnerskab kombinerer skulptur og maleri, blandes motiver af eksempelvis fugle og maver, frosne kyllinger og kvindekroppe (på engelsk kaldet chicks), langhalse eller brachiosauruser og bryster. Her er det at se ikke bare at se. Det er næsten som at kigge på en del af de klassiske ’and-kanin’ tegninger, altså de sort-hvide tegninger, hvor (hvis du kigger på dem længe) noget nyt kommer frem: pludselig er anden en kanin. Og dét at se eller finde kaninen er potentielt ret svært. Angiveligt har folk med kreative evner nemmere ved at se begge motiver. I Kittis tilfælde er forskellen udvisket. Værkerne, som er blevet til i en intuitiv, uplanlagt proces, har en sindsoprivende energi, som limer de hjem søgende barnefantasier og billeder fra tidlige traumer sammen med tegninger af det hoved og den krop, som disse formes i. Det er, som om værkerne spørger: hvordan det menneskelige sind og kroppen kan indeholde det traumatiserede, det syge, det skørnede, det uregerlige – eller endda, hvordan kan samfundet?

27. maj – 6. august 2023

① - ⑧: *Lumps, lumps, lumps become bumps on my tongue*, 2023
Gips, hessian, kulekalk, strand-sand, pigment (på væg)
Variable dimensioner

⑨ - ②④: *Bumps, bumps, bumps that I store on my shore*,
Gips, hessian, kulekalk, strand-sand, pigment (på sokler)
Variable dimensioner

Melanie Kitti (f. 1986, Sverige) er billedkunstner og forfatter uddannet fra Forfatterskolen i København (2021) og Det Kongelige Danske Kunstakademi i København (2017-18) og Kunstakademiet i Oslo (2015-19). Hun debuterede i 2022 på forlaget Gyldendal med den anmelderroste bog *Halvt urne, halvt gral*. I 2021 var hun med til at grundlægge *Abhivyakti*, et non-profit magasin udelukkende med BIPOC-bidragydere, og hun har tidligere været med til at starte udstillingsstedet *Destiny's* i Oslo (2016-22). Kittis værker er blevet vist på solo- og gruppeudstillinger bl.a. på Rønnebæksholm, Næstved (2022-23), Nasjonalmuseet, Oslo (2022) og ARIEL, København (2022).

Udstillingen er støttet af Statens Kunstfond og Lemvigh-Müller Fonden.